

ש. צמח.

חפץ אה.

אני הייתי אז כולי אהבה, והיא ידעה רק תענוגות, לו אמר אלהים
לדבק טוב... אך באה המראָה ותנפין את אשר שנינו.

I.

זה היה לפני שש שנים, תלמיד הייתי אז באחד הכרכים, הנדולים
אשר בצרפת המזרחית; צעיר מכור לעבודתי ולתורתה, מכל הוללות לא
ידעתי, שאנן חיותי עם ספרו ושרעפי, כי לפני עמדה מטרה ואליה חתרתי,
בלוי פנות ימינה ושמאלה, והיו באחד הערכים עם כוא השמש בשוכי
מבית-עקד-הספרים למעוני, נתעכבתי קרוב לחלון-מראָה בלוי כל מחשבה
מראש; לפני הראה בות-מספר את כליו וצנצנותיו המעוררים.

פתאם שמפה על פני המראָה, הנודרת את דפני החלון - דמות, אלה
היו פני אשה; פנים יפים עד מאד, כחולות-דכחות היו עיניה ותחת מצח
לבן, צח וצעיר, כישטח ים הכרמלים, נשקעו, קשתות נבינים מתוחות
ושחרחרות עטרו את קפוליו המצח, והפה הקט והחרד בה הרבה להביע
רעננות, עז ומר, עד אשר עיני לא שבעו מראות, פערתי פי ואבחין
בניאדה זאת, הצפה לי בברק הזוכית, ולא ידעתי נפשי, והאשה, אשר
עמדה מאחורי ותבט ישר לנוכה המראָה, צדה מבוכתי ותצמחק, לרגע
הצטמצם פיה בעוית-הקן ואחר שב כבראשונה, מביע מרי, מרי, מכלי
משים עינתי גם אני לצחוקה, שפתי רעדו, התעקמו ואחר הפניתי ראשי,
קרוב לי עמדה נערה כבת שמונה-עשרה, לבושה פאר, מלאה חיים
ושפתי פיה לחות, לחות.

ותורק לי בפני:

- אינך בן עירנו!

עניתי:

- מי הניד לך, כי תדע?

בתנועת מרי התנדרה:

- כן, אני יודעת, אתה נר ברחוב נ. מספר ארבעה.
- וכל זה ידוע לך?
- כראותך, כן הוא.
- אולם ידיעותיך אלה אין לא ידן לעצור בעדי, כי תמצאי חן
בעיני וכי אבקש קרבתך.

יד קמנה, המה ורכה שומה על פי:
- הם, אל תדבר כזאת... אין מזל לשנינו... התודענו במראך.
פרצתי בשחוק גדול, פחי עוד רחש ישמות-מדע רומאיים, ואדע את
הכל אל נכון, כנכון היום, ואשיב:

- הבלים, רעות-רות, ואת תתני אמון באותיות-בערות אלה? הביטי
לפניך, הצפות והישטות שם בכחלי הזכוכית הנוהרים, מה יפו ומה טובו,
כמוהם לא ראיתי עוד, ולזכר פנישתנו הראשונה, נבוא אל ביתך
מסחר זה ובחרי בכוס-פרחים כאות-נפשך, לזכר פנישתנו ולזכר עיניך,
אשר רמוז לי במראה הזאת.

היא חרדה, אך נאותה, באצו אל החנות פנישה, כוס-פרחים בחרה
לה ואני שלמתי טחורה, יצאנו, שאלתי: האוכל להארח אתך לחברה?
היא טחאה כף, קשתות נבנייה נעו, פיה פרין גני צחוק, בלענ קראה:
- דרך אמת לשנינו, רחובך - רחובי.

ותספר לי את הדבר. זה חדשים מספר היא וחברותיה, העוברות אתה
במשרד, שאמרות את צעדי, זה שנה תמימה יוסדיום הן נפגשות בי,
בלפתי הביתה, אולם תמיד עברתי על פניהן ולבי ועיני לא זקן, רגון
רב, לא פעם הנישו תלונותיהן, אחת לפני רעותה, על נכרי זה נבהר
הקומה, המשרד דרכו פה ברחובות קריתך, כלא דבר, כזאת לא נשמע,
והימים ימי אביב, ותנזרנה אטר לשום קין לתלאות אלה, אחת מהן תצא
בעקבותי ותעיני מתרדמתי, הנורל נפל עליה, ומי יודע, אולי ידה היתה
כזאת, לאט לאט, אד בלי הפוגה, חקרה, רגלה אחרי מוצאי ומובאי, כל
שעות יומי ידעה, בבקר אני הולך הגה ובערב אני בא שעה, חברה אחת
ראתני אמש ברחוב-הכוכבים ואחרת נתקלה בי בשרדות-האנחות, באהת,
הכל ידעו, גם עם עלמות טילתי; עלמות בלות, חסרות-טעם, רעות-מראך,
ורחמיהן נכמרו עלי, והנה בערב הזה, בצאתן מן המשרד, חכו לי עד
שעת עברי את הרחוב, כדרכי תמיד, הן התחבאו באחד הישערים, לבלתי
עורר שימת-לבי, אך בהיותי מהן והלאה, יצאה היא לרביק אחרי, בגשתי
אל החלון התקרבה גם היא להפיק זממה, רנעים מספר עמדה, מחכה

עד הסבי פוג כי אמרה. אין לדעת איש אם אין האדם אהו פרס
אל פנים.

גלויה-לבה. עיניה-תכלת. כל השערוריה הקטנה הזאת אשר היא
וחברותיה ערכו לי מצאו חן בעיני לקחוני שבי ואמר: אם התנקשות
כזאת חמסתן עלי. ואם את הנך השליחה - ברוכות תהיינה הידים.
לדנע הפסיקה בלכתה. ריסיה הארכים הורידה וגם שפתה הלחה
ובקול נבוך הגידה לי כן נקל להגיד. חברותי צוחקות לי...
- למה?

אומרות הן. השתעשעתי בשלהבת והנח נחרכו כנפי.
לקחתי את ידה. יד קטנה וחמה וצנישה אל פי. פי בער. עיני
להטו. לבי דפק. כל אלה ראתה ותפן הצדת המשכנו דרכנו ונדבר
דברים קלי-ערך. עד הניענו אל שער ביתה. בחפזון נפרדה ממני. פתחה
דלתה ותעלם. נשארתי עומד ומצפה. למה חכיתי? לא ידעתי... כעבור
רגעים אחדים נראה אור באחד החלונות. אשר בקומה השנייה. הוא נפתח
ובעדו הופיע ראש קמן וסגלגל. בראותה אותי. עומד קרוב לחומת הבית.
רמזה לי בידה. זרקה מלוא חפנה דובדבניות. אשר התפזרו לכל עבר
לדגלי ותקרא בקול: הביתה. הביתה!

ותסגר את כנפי החון. אהתאחת צברתי את הדובדבניות. מתנות
ידה. זמן רב התהלכתי מול ביתה. צלה נתר על הכתלים ועל התקרה;
פעמים ארוך ורק. פעמים עבה ואפל. אחר הורידה זרע ערומה את הילון.
דהיטים שרקו. דלתות הונפו. והאור דעך לפתע. נשקפו לי רק שמשותר
תכלת. מבריקות כאור פנס כתום ושומרות על סוד-עלומים מתלונן
בסתר צללי החדר.

שכתי הביתה ולבי סער. עיני תכלת ושפתי שושן לחות השתעשעו
לפני. ראשי היה סחרחר כהלום יין.
הגיה. מערי מערי-אשרי?

.II

למחרת הייתי אני הראשון. המחכה לבואה. בשעה שמונה לפנות
ערב נפתחו שערי המשרד לרוחה ויפלטו המון סוכנים ומושכים בעט
לבלורים. נברים שחוחי קומה ודקי בשר וגשים לבושות שחורים ומתירדות
תנועה. חבורה קטנה התנוססה מתוכם. מעניינים בארץ ציה עלמות

צעירות לימים יצאו שלובות זרוע בשחוק ובהמולה. רעותי היתה אתן. עיניה שלחה מסביב, כדורשת אחרי אכרתה. אולם כרנע נתפשה בידי אחת מחברותיה – ותחדל. אז הופעתי במלוא קומתי לקראתה. אחותי באגודת-פרחים לפני צהלו. השתחיתתי. הוצנתי לפני העלמות

– הגה הבכרי, את שמו לא אדע.

אחת העלמות, טובת-מראה ולב, העירה:

– גם פרחים הביא אתו. לפי הם מיועדים:

נגשתי בצעד רחב אל סכרתי ואוישם- לה אח ידי האמות כצדד- הפרחים. לה יהיו, אמרתי, כי היתה אכירה מכולכן. דברי היו כשמן לרעותי וכמדקרות חרב לחברותיה. מאדילין שמחה לשמחתה וגם לקנאת חברותיה. בשביעת-רצון קבלה את המוגש לה ותרכן לי ראשה. המשכנו דרכנו. עד פנת הרחוב הלכנו יחדיו. אחר נפוצו העלמות לכל עבר ואשאר לבדי בחברת מאדילין. חרדה ונבוכה היתה כרנע זה, בשיה רכה אשר זה עתה הובאה מן הגזה. פיה המצומצם התרחב וירעד לרגעים כקרח- תולע אחרונה עם שמש באה. פאה נשמטה מתחת למנבעתה ותדלדל פעם בכה ופעם בכה על לחיה האחת, כנבעול-פרח במדרון הר בהפיח בו רוח-עריבים. וחזה החשוק, המזהיב, המעוגל, התוסס, היה כה צעיר, כה הרבה להביע סער דמיונותים, חמדת-חיים, כה נמשך אליו ראשי. עד שנשכתי עור שפתי. העוברים-ושבים הביטו בה. עין הגברים הפיצה אש זרה, ואישוני הנשים הכהבו קנאת-סתרים ועל שפתן רחפה בת- צחוק מרה. ולבי אני רתב, כנהר המשחרר מימותיו מתחת מכבש קרחם ועובר נרותיו.

כבואנו עד ביתה, הושיטה לי ידה ותמנע מהפגש במבטי. היא אמרה להמלט, אבל אני הצעתי לפניה: פרחים אלה, אישם ככוס בעצם ידי. מאדילין סרבה. בבית דודה זקנה תשב והיא ערומה ורעת-לב. אך הפצרתי בה. הבטחתי לצעוד בצעדי התול, לא לפצות פה ולשמע לכל אשר תצוה עלי. אף דבר לא ענתה. את הרלת פתחה ותכנס פנימה ואני באתי אחריה. היא לפני ברגלה המופפת והפויזה ואני אחריה בפסיעותי הרחכות. היא מעכסת בעקבותיה, עבור הרם רעש והשתק חשר זקנתה ואני זהיר וירא, כאדם הצועד אל קרח נחל המתפקע ושומף מים מתחת לכפות-הרגל. וכן בלי הרף עד בואנו מול מעונה. לאשרנו, עלתה דודת מאדילין מכבר על משכבה. ונתישב בחדר במנוחה. קמן היה החדר וסרבע, בעל חלון אחד, שתי תמונות פארו את הקירות. תמונה אחת

תארה את לואי הארבעה-עשר, בעמדו עם פלִּלְתוֹ על אחת הנבעות
ובהשקיפו על ארץ לוטרניניה המשתרעת לרגליו והמבורכת בשפעת
כרמיה ופרדסיה ואומר: אכן, רק גִּדְעֵדֵן היא ארץ זאת. והשניה היתה
תמגת ראש-הרופבליקה פצוע, מוגל על ערש הַיָּה תור, שאת-הדם
ואנשים עומדים עליו ומחכים ליציאת-הגשמתו.

מאדילין פשטה בנריה, שמה את אנורת-הפרחים בכוס, מתנת-דוד
ואני צנחתי על אחד הכסאות. נעמה לי ישיבתי בטקום זה. באויר רפרפה
חסימות רכה, כמו יד אשה אחובה פורסת מסביב. אהבתי את התפונות,
את חכסאות, את כל התפצים, בזכרי את היד החסודה הנזנעת בהם,
המסירה מעליהם את האבק יומ-יום ובהמצאם תמיד בחברת נערה נאיזנה
זאת, עדים לחלומות נעוריה ולחמדת לבבה... רשרוש. צל אשה פרח
לפני עיני, לא יכולתי עוד להבליג ברוחי ואשלח את ידי הארכות, כאדם
המתעתד לצוד צפורת-כרמים עם מעופה, ומשכתייה אלי, אל ברכי. אך
עד מהרה נשמטה מבין זרועותי, שלחה לי מבט-כעס מזהיר ותלחש
ש... ש... שם הוקנה אורבת לני. עוד לא הספיקה לנמור רבריה וקול
הזקנה נכר צרוד, עמום ומלא רשע: מאדילין, מי אתך?

— אין איש. מארגנריט לַתְּנִי.

הנמטה שרקה, השלך הם. מאדילין נגשה אל השולחן ותוסב למוֹלֵי.

במנוחה אמרה:

— עתה נרדמה.

פתאום קפצה מעל מקומה. בטענף הכתובה פעמים אחדות בחלל
החדר, כפיה פרשה, שמלתה רשרשה סביב מתניה, בריצה התקרבה אלי
תפשה ראשי בין זרועותיה, הסתכלה בפרצופי ותאמר בעקמה שפתיה:
למה תשב מקמט מצחק, כחסר-לשון, הנה ספר דבר-מה, אמור, לרקך
אתה יודע?

— מעט, ענית.

היא פרצה בצחוק פרוע:

— אתה תצא אתי במחול, כן, תצא אתי במחול, הלא ראשי מניע

עד כתפוך.

קמת. היא התקרבה אלי למד את קומת שנינו. השתי רוך נופה.

עמדתי בלומ-פה. עיני תעו. מאדילין לא ידעה טח אתי, בקושי המלטת

מתוך פי: מאדילין אהבך, אהבך.

ובהוציא מלים אלה מתוך פי הרגשתי פתאם כאב עז: נדמה, בא

והכו במקל-חובלים על ראשי. נבהלתי והתבייטתי מפני מוצא שפתי. בק עשרים וארבע שעות ידעתי יצור-פלא זה, העומד לפני ואיך העזתי לאמר ככה. ובכל זאת רק אמת דברתי. אמת מרה, הלא אהבתיה. בלי חקד רב. הלא אהבתיה עם משובתה, צהלת-רוחה וגם עם עברה הנסתר לפני... אף מאדילין נדהמה. כי דברי הוצאתי בצעקה קלה. אך עד מהרה שבה אליה רוחה. את מבטה הסבה למולי. נהרו עיני תכלת כפינות בא לאהוב... לאהיב... הבלים רעיון-רוח. הנה נומת לחיי. מלאנה נשיקות-פיד כאנת נפשך וצא.

נכנעת. שמעתי לקולה. שתי שפתי הרועדות הצמדתי אל אודם ל יייה ואצא. עד המדרגות לותני ואחר סגרה את הדלת בלי לאמור דבר. בהמוצאי ברחוב הרימותי עיני. מאדילין עמדה נשענת על אדן החלון ומחצית גוה נתונה בפתחו. קול רפה. זהיר, כלא רוק והרדה, כציוץ ראשון, בהתעורר אילנות יער עם עלות השחר, נפל על ראשי: שלום. עד כחר! ויד לבנה נעונלת התנועעה בתוך הרשכה לאת פרידה. הסירותי פוכני פתי ערותי לרוח ואברח לאשר ישאני ושפתי מדוכבות: מאדילין אהבך, אהבך באמונה.

III.

שלום, עד כחר! שלום, עד כחר!

קריאות אלו טילו באויר הרחוב, נדחקו אל כתלי הבתים, השמיעו הדן מעל לארבות מדי ערב בערבו, ירח אחר ירח. צל נבר עטוף-עלטה עומד ברחוב ועיניו נטויות אל מול הקומה השניה ותמונת אשה ומחצית גוה נתונות בפתח החלון, אלה השתקפו במאורות הפנס מדי ערב בערבו, ירח אחר ירח. הגבר מלמטה הייתי אני. האשה מלמעלה היתה מאדילין. ומטרחק, בהפנותי ראשי התנועעה לקראתי תמיד יד לבנה ומעוננת בתנועת-חן, לאות-פרידה, כברכת מלאך הפורש כנפיו עלי. לעתים הכסיפה הזרוע לאור קרני סחר חור ועגום ולעתים רחפה בחשכה כקו משי רך, כרמז מלא-סוד, כשושנה לבנה בין שחור גלי נחר חבוי ערבות עבותות.

שעות, שעות אשר כה מהרו לעבור, כקטע עבנדח כנשיבת רוח קדים צורבת - שעות שעות שכבתי להגליה, שכבתי הפקר לה, להוללותה, ללעגה. למאנייה ומתוך צמאון, אשר לא ירע ריחה שתיתי את אור פניה ואת עסיס רעננותה. נכריה היתה לי זרה ומאגלת חיונה תאותה

והמדתה היא היתה לי כענין-קטורת בית מבנה וכשבימי זהב צלביד
 מה הייתי אני? עברי אכול סגופים וצמא דם נעורים, ואשכב דומם ויהי
 והקתתי לפני, ונה אתה בה, בהכל פיה הקט אחיה נשמתי. ו
 בימים שרכתי דרכי על גדות נחלים ובין בצות אחו לקטוף פרחים
 לדוב ובערב שבתתי למועד הנכון, סגון לקט-יומי לקטש בו את חדרה
 הקטן. מעתה טבע כל הימים בזהר תכלת עדין כאור עיניה העמוקות,
 אשר כה הרפה הכמוות ונחם. את למורי זנחתי, את עניני השלכתי
 אחרי גוי. ידעתי רק אותה עם סומק קצות אצבעותיה ולהן נשקתי בלי
 הפוגה. גם היא אהבה אותי. כן אמרה לי פעם. כן נשבעה לי פעם. אך
 מי בא עד תקר לב אשה.

* * *

צהרים. ישבתי בביתי. שבוע תמים לא ראיתי פני מאדילין. אל
 הודתה הזקנה באו אורחים ואפסיק בקורי. רק ראיונות-מקרה, בפנות
 הרעוב, בני הנעים ספורים נפלו בחלקי. והיה צר ללב, המתגרנד בין
 מחשבות-חשורים וחוסר-אמון. אמנם מאדילין לא שנתה מעמה. אבל
 בהמצאי רחוק מסגה ומבטה הכוער לא הוסיף עוד לחדור אל מבטי
 השאנן, קמו לעיני צללי בלהות מבעיתים, נדמה לי, הנה אנה לה המקרה
 למאדילין להשתחרר מתחת מועקת אהבתו המזורה לרוחה והרחוקה
 מנפשה.

עודני יושב עמוק-מחשבות, ורץ בא ומסר לי דבריה בכתב ידה
 המסמס ורתה כתובה האגרת השלוחה לאמור: האורחים נסעו. הזקנה
 הלכה אהם. מאדילין לברה בביתה והיא קוראת לי, לבנות בתכרתה כל
 היום באין מפריע. כמה זה מרנין את הלב. עשיתי את תלבשתי ואצא
 החוצה. היה יום ראשון וחודש סתן מלא זיו שפך אורו על ראשי הפגלים.
 הם השתרכבו ברחובות לבושי-פאר, פניהם לזהמים ובידם סלי צידה
 והם נמשכים אל כין שדות בר וגנות ירק לרוח היום. התנגזיות ישבו
 על סף תנויותיהן, חנורות סגורות לבנים, מנוהצים ובעליהן עמדו קרוב
 לתן פשוטי-מעיל, המסמורת בפה, הפרצוף מגולח והבלורית המסורקה
 עודנה מבריקה מרוב המור, אשר הנלב השקיע בין השערות, הלכתי לאמי
 בין המון תונג זה, מתכך זרעות נברים ונשים. עונה בהרכנת ראש
 לברכות-שלום המכרים, הנפגשים כי בדרכי ונושא בקרבי תחת מסות

תנועת שאננות את כוד אשדו ואת דמי הרוזתחים. ורב היה רצוני, כי דרכי זאת תמשך עד אין סוף; המיד אתהלך ככה עם תמונת מאדילין באישון עיני ועם הרעד הטמיר, רעדי צפיה חרדה הסדרת אנה וחזור על עור נופי.

בנשתי אל ביתה, ברחוב נ. חזו כל ההלונות פתוחים לרוחה ומלאים ראשי נשים ומפ. רק חלון אחד, שם בקומה השניה הבהיק באור שמשותח המזהיבות. שם הכתה מאדילין לבואי. הופעתי ברחוב בשעה זאת עורדה שימת-לב הכל. השכנים הלוא ידעו אותי, כלם כאיש אחד, ובראותם כי צלי נעדר במקום זה שבוע תמים הלוא תמרו; אולי חשבו, נפל דבר ביני וזכין ידחת נפשי ובכרת לבכם כאבו על זה, אך בצעדי לפניכם עתה, פונה ישר אל בית מאדילין, נמזי נרון וכולי אומר ששון-חיים השכיני לי אנשים טובים אלה את ראשם, פיהם צחק לקראתי וראו אותות שמתחם, כי אהבתי שבה להיות פורחת כבימים מאז. פתחתי את דלת המבוא במפתח המזועד רק לי, עליתי למעלה ואכנס אל חדר מאדילין בחשאי. על ראשי הבהונות עשתי את דרכי, התננבתי עד לאחורי שכם מאדילין והיא לא הרגישה במאומה. שחוחה על כסאה ישבה, טול המרצפה וראשה נשען על שתי ידיה, מעיר בוקר תפור כמיטת קל ומטקע עמף את גיה ככנפיו הרחבות ואזור ירקרק שנס את מתניה הרכים, שערותיה התפורו על שתי כתפיה והחשיפו את ערפה המזהיב בשערותיו הרקות. מאדילין היתה תפושה רוב מחשבות, הקבת והגיר היו מזנחים על השולחן מימינה. הנה צשתה את תלכשתה ותתכונן לצאת ולבקר בבית אחת הקצת ופתאום נזכרה בי ותשלח לי את מכתבה ואחר נשאה קיפאת במושבה, מהרדת. החשכה עלי? החכתה לי?... היא הריטה את ראשה, טתוך המראה נשקף לה פרצופי, אך תרמית-עינים אמרה. היא הצטחקה בקול ותאמר אל נפשה: כצל ירדפני, אולם בראותה כי דמותי אינה סרה מעליה ובהסכן נשימתי החמה והרטיבה לגרות את עור ערפה הגלוי, התחלחלה, קפצה מעל מקומה ותפן אלי בזקת פחד: - שמעון, מי הביאך הנה.

עמדתי לפניו בברכים כושלחת, ראשי צנה על כתפה המעונגלת ושתי זרועות מאדילין הלבנות הבריקו לעיני, כלהט חרבות וילפפו את צוארי. עד מהרה השתחררה, דחתה אותי ממנה ותתרגז: אמרתי לך פעם, אל תרבה להשתעשע במרצה, אכון יבואי, לא, האסון לא בא עוד, מאדילין נרשה אותי שחדרה ותתעוד לנמור את תלכשתה, אשר יצאנו

לשות. היום היה בזיר וחם. בפרדסים סער התמוך, חננ וכלי-הזמר הרעישו את עציה-הנן בקטעי גנינותיהם. בדרך פנש בנו אחד המטונים אשר בבית ספרי. הוא סקר לצדי והערים פניו, כאומר אל לבו: עתה אדע, למה כה ירבה כהור זה לדלג על שעארי. הכרים הסירו כובע הרימו אותו בנאות, הטילו מבט מהיר במאדילין ואחר הניעו אל אוני קולות נכוהיחם. שרי צבא אשר עבר לפנינו, עמד על מקומו הסתכל בפני מאדילין ואחר אמר בקול, ברצותו שהברים ישמעו גם לנו, אכן, טעם נבהדקומה זה מוצא חן בעיני, אין להגיד. ואני צערתי קרוב לה, זרועה נתונה בזרועי ולבי תופס נצחון, פני רחבים וביערים, ואבקע לי דרך בכח בין גופי האספסוף המכוהלים והנדחקים ופי פעור, כקורא: פנו דרך, פנו דרך, הגה מאדילין הולכת ובאה.

בגן לא נשארנו עת רבה, מאדילין הפתה בלכתה, נמוגה מרוב אור כנבעול פרח, ביום חום ותבקש לה צל להמלט שמה. סרנו אל אחד מבתי המלון המפוארים לרות צמאוננו ולסעד לבנו. אך גם פה לא שבה אריה רוחה, נבוכה, המובה ישבה, כי לא הורגלה כסדרוי-היים אלה, תנועות המלצר, קידותיו, הצעותיו האמורות במהירות, רחשי-המלים העליו המכה נליו מסכיב, מבמי האזרחים הסואנים הנופלים עליה מכל עבר ופנה – כל אלה החרידו מנוחתה. היא האיצה בי ונעזוב את בית-המלון לשוב אל הדרה, לאמנו הלכנו. בדרך נשענה על זרועי בכל כבודה, עיניה-תכלת הועכו, נלאו, והיה בהלוכה המרושל כוכב נוח, אשר נפל עלי למשא נעים, ללמודי שא"ה, לעברי לעמי לבני ביתי בענין רב, בקשה מפני להביא אתי את המונת הורי והבטיחה לי לסור לביתי ולפקח על חיי פה. והפעם היה קולה קרוב מאד אל נפשי כקול אם ספוג דאנה ועצב רך.

בנשתנו אל מבוא ביתה עמדה לרנע, זרקה כי את מבטתה ואמרה: פניך טובים הערב, שתית יין רב, רציתי להתנגד לה, אך היא לא נתנה, את ראשה הורידה ותך במחסה אשר בידה על אבני הרצפה: יודעת אני, אולם תמצא חן בעיני הערב, ותפתח את הדלת ותברח למעלה, באתי בפסיעותי הנסות אחריה, שנינו איש בכתף רעהו נכנסנו אל החדר פנימה, מאדילין פנתה אלי, שמעון, בחפצי להחליף שמלותי, התכוונתי להשאירה לבדה, אך היא הוסיפה:

— אל תלך מפה, הסב פניך והבט החוצה.

נשתי אל החלון לעישה כדבריה, שמעתי רשרוש שמלות, קול-

צעדים והתאמצתי בכל כחותי כי לא אמה עיני הצדה ומאדילין לא
חדלה מןזהר בי: עוד לא עוד לא.

פתאום אמרה:

— עתה כליתי.

קרוב אל החלון עמד כסא ואצנה עליה מאדילין עמדה לפני
זמראה ותסדר שמלותיה. למטה ברחוב שרקו נערים בנדודי-צבא. בכח
הסתגרו על גגול אחד הקרונות העומד בפנה ונה מנוחת יום ראשון.
בתוך הארבות עלו עמודי עשן מתמרים ועולים ואובדים באוויר. היה
שקט. היה טוב. מאדילין באה אלי וחלחש על אונאי:

— כה עיפתי.

פרשתי לקראתה וזועות בתחנונים. היא ישבה על ברכי ואת ידה
שמה על צוארי. כבדה היתה היה רפה רכה וקדירה. מעל לננות אכזר
והפך חנך אודם שקיעה בעיני מאדילין התלקחו לשונות והב. אפקו תבלת
ותולעי. מעט מעט גברה התכלת. מעל לראשינו התחילה לנדות ולפרסם.
אחד פרצה פנימה. דרך החלון הפתוח, כחשרת מים ותמלא את כל חלל
חדרנו.

IV.

היש גם לרגש אנוש מרוב-פסגה ואם אליו יגיע ולא יוסף? או
הורע לבב אישה למה התלכך בקרבה שביב אהבה ולמה דעך לפתע
ואיננו? רעים ומרים היו הימים הבאים. את לבת-לא מסרה לי מאדילין
לעולם, לעולם. תחת לחץ אהבתי קרבתה. תחת לחץ אהבתי הנכבדי העונה.
אשר באה עם הלמות לב חדשה ועם נטיקת אחרות. זרות לה ועם שפת
הרגשות אחרות אשר לא הבינה אותה. אל נכון ופנים בדרך. אחר אמרה
די. את ראשה הבגלנו נערה בתנועות מרי ותמלי מעלית את העול המעוק
ותומר די. שנות תותה הפשית, עזבה הנפשה. כביים הפגשו בה בפנים
הראשונה מן הערב ההוא והלאה מזר מאד היה יחס מאדילין אלי. אמנם
כל אות דתיו לא הראתה לי. אך בסתר לבי הרגשתי הרגשתי זאת בהרגש
אדם עצב בין-חערובים נכבדי לדעת למה ועל מה. כי נעשיתי עליה לבישא.
כמה שקרים בדתה מלבה וכמה חומי-תרמית שורה חי. עבור הפה הערני
מן הגד הקופא המצטבר ובא להתיצב בין שנינו פתאום ועסקיה רבו.
פתאום ותהפך לזהירה. אמרה כי מעשי דמטורפים ואהבתי המשונה משכו

אליהם את עיני השכנים וקרוביה. ותמיד מצאה די תואנות לבלתי השאר
לכדה אתי בחדר. בראשונה נסיתי לקדם את פני הרעה. באתי לפנייה
בשענותי. עוררתי את הבטחותיה. את יעודיה ואעתיד להביא מנחותי.
אך בהנחתי, כי כל אלה ללא הועיל. אפסו ידי ואמרתני: למה אמרר בבכי.
יהיה מה שיהיה. הקיץ לא יאחר לבוא.

הוא לא אחר לבוא. פעם לפנות ערב, אחרי אשר לא בקרתיה
ימים רבים, הלכתי לסור אל בית מאדילין. בדרך פגש בי אחד מידידי
הטובים, אח ללמודים. זאק. צרפתי מלידה. צעיר נחמד. קל כאילה ופכת
כמיידאשד בהירים. הוא דפק על שכמי ויצעק לי:

— אידוך־רגלים מאין ואנה? ולמה כה תפושדינו?

נליתי לו את כל נפשי. ידעתי כי מאדילין אינה לבדה בחדרה.
וראי שהתה שם אחת הרעות; הלא כה הרבו לבקרה בעת האחרונה.
בקשתי אפוא מזאק להארח אתי לחברה והוא נאות. נראה את צפרני
הניץ אשר נתתו בבשרך, אמר. אמר ויטצמין בעיניו. נכנסנו לרחוב נ.
הנענו עד בית מאדילין. אספתי מלא הפני אבק־חוצות וזרקתיו אל
חלונה; הלפו הימים הטובים ויכולתי לצאת ולבא אל חדרה בלי התראה
ורשיון מראש. הכינו רגעים מספר — אין קול. ובכל זאת הלא חלון חדרה
הואר וצללי אנשים זחלו על הכתלים... הוטפנו לחכות. עד מהרה נפתחה
לנף חלון וראש מאדילין הופיע:

— מי שם?

לבי הלם. אל אלהים, למה באה שאלה זאת?

— אני. שמעון. כלוית חברי. הנוכל לבוא?

מאדילין פקפקה:

— טוב, אכן, אך אשאל את פי רעותי.

לרגע נעלמה ואחר הופיעה שנית:

— מארנאריט אומרת, אם ירדך אינו דוב מסורבל כמורך...

ותפרוץ הצחוק רע, צבוע, בדוי ומבשר רעה כצריחת עורב.

רק לצון חמדה לה. ידעתי. אך פה עמד הפנס. אורו רעד. עד היה
לצחוק אחר ולאמרים אחרים. פה עמדתי גם אני ועלבון מכאיב הוצת
בחזי. זאק חברי לא ראה זאת. אותי לא ראה וגם את הפנס לא ראה.
עלינו. הצנתנו לפני מאדילין ולפני חברתה מארנאריט, אשר ננשה אלי
ותפתח:

– אדוני שמעון מאדילין הפיחה כזבים, דוב-מכורבל, בשם זה
הוא קוראת לך שלא בפניך.
צחקתי מרה:

– אכן זה מוצא חן בעיני... אין זה רחוק מהאמת.
ישבנו מול השולחן, מאדילין ישבה בצדו ז'אק, ואני התקרבותי אל
מארגנאריט. מאדילין אמרה לה: אני אדבר עם אורחנו החדש ואת ברחי
דעת שמעון, פניו הלוא זועמים והושפעתי אפסה. אני ממילת עליו שממון.
היא הצטחקה. ז'אק שלח אלי את מבטו האפור והערום, נחן וילחש על
אזניו: הנני כדן במרמי ונארה מוב המקום אשר הבאתני אליו. אז לא
הבנתי לרעה. שמעתי דברי מארגנאריט הנחפזים ופיה. נעליה החדשות
הראתה לי ותדרוש ממני כי אנחש מחירן. שאלתני למה לבו כה פר
עלי. ואני ישבתי וראשי המה המון מחשבות עמומות וחדשות. עניתני בן-
ז'אק בקול שקט. אולם מעינות רוחי וכל הניני נצטמצמו לעבר מאדילין.
עם ישבה היא שמופת-שיחה. קולה קשקש כמצלת כסף. לחייה פרתו
וויקי אש מרתתים בזהר המדה וחום נעורים התלקחו במבטה ושמפו את
כל כבות עינה. לפעמים הפסיקה בשיחתה. הפנתה ראשה. קראה בשמי
ובשם הברתה ותאם עלינו באצבעה הדקה: היו זהירים כל תרחיקן
ללכת.

למה עשתה כל אלה? לא ידעתי.
כעבור שעתים קם ז'אק ויתעתד לצאת. קמתי גם אני וענית
ברוח שלוח:

– יחד באנו ונצא גם יחד.
נפרדנו. מאדילין בקשה מאת ז'אק להוסיף ולבקררה ותמיד בו שתי
עינים-תכלת מגודלות ותמהות ונהרות. אחר זכרה גם אותי:
– ממך שמעון אין לבקש.

יירדנו. עברנו רחוב אחד, שני ולא הוצאנו אף הגה מפינו. פתאום עמד
ז'אק על מקומו ויאמר:

– הגה שמעון, הבאת הערב על משונתך?
– לא אבינך.
– אמור לי, התאהב בתוס-לב נערה זאת?
לא ענית. אך הוא ידע את תשובתי. הוא ראה את פני המעוים.
המשכנו דרכנו. פתאם התעכב שנית:
– כמה שנים תשב בארצנו?

- זאת השנה החמישית.

הוא נגש אלי קרוב לי שם שתי ידיו על שכמי ואמר בקול דד:

- אתם - יושבי ארץ-צפון תהרנשו, תהרנשו ורבה תמימותכם.

כעבור רנע הוסיף:

- וזאת בנות צרפת, בנות אלה המרפרפות ביום ראשון בשקיום אלה.

למאות לא תדעו לעולם.

הוא אחז בידי לחצה ויפרד:

- מהר נראה איש פני רעהו ואם לעצתי תשמעו, ידוק בפה

מלא ולך לישון.

שמעתי לקולו, הלכתי הביתה, עליתי על יצועי. אך השונה נדהה

סעיני. מהי רחש מהשבה אחת ולא הרפה: למה נהרו הערב פני מאדילין

ולמה חיו עיניה כה עמוקות ותכלתן מלאה סוד.

אור זה הלוא אורי הוא ועינים אלה הלוא עיני הן.

V.

למחרתים נפנשנו עוד פעם. אני ורעי ז'אק, בבית מאדילין. בשמחה

ננויה קברה את פנינו ועם ז'אק התהלכה בקרבתנופש והשמייע מחמאות

באזניו. לבושה היתה שמלת פאר, שפתיה היו לחות, לחות ורוערות. לא

יכולתי לראות כל אלה ומאדילין הכירה ברגזי ותנסה להרעימוני ולהקס בי:

- למה הנך כה סר וזקמ, שמען?

לא עניתה. אחת מכתפיה רעדה. עד מהרה העלימה על מבוכתה

פנתה אל ז'אק באמרים שמופים: קרה לי אסון, מקרה מעציב עד מאד.

הנה אני יושבת ומתקנת שערותי והנה נשמטת המראה מבין אצבעותי

מיפלת ארצה ונשברת לרסיסים, מקרה זה לא יבשר טובה, אסון יבוא.

- לשוא פחדך, עניתה מהרתי לענות, כי לא אלי פנתה בדבריה.

בבעס הפכיקתני:

- יודעת, עשרים פעם שמעתי, עשרים פעם... רק הבלים... הבלים

רעותדרות.

אני המישכתני:

- הפעם לא מצאת מאדילין, פחדך שוא הוא ביי.

- מפני מה?

כי האסון כבר בא.

הדלת נפתחה. נכנסה מארנאריש. מאדילין שמה במהירות את
מנבעתה על ראשה ותציע ללכת אל הקאסינו העירוני. הסכמנו ונצא
כולנו. זאק אתה בראש ואני עם מארנאריש אחריו. אבד הכל. בתפוזן
באו המקרים ואין מעצור. כפליח חלמיש הנעקר מסלעו והוא מתגלגל
ובא אל התהום העמוקה. כן רדפו המקרים איש את רעהו. שמעתי את
ז'אק המוציא שמי בכל פעם מתוך פיו כמגן עלי. אך מאדילין דתוכחה.
עמדה על דעתה וקולה הכס איבה. איבה גם תעוב. בקאסינו עמדה על
הבמה אשה אומללה ותשמיע דומנס על אהבה אשר נועה בעודה באבה.
בקול גם וצרוד שרה. פערה פה רחב. שחור ובידיה הארכות ודרות
הביאה לידי תנועה את גופה הרל והעף. המנורות כבו. על האולם פרשה
אפלה קלה את ממשלתה. מאדילין הריטה בזהירות את ורועה. היא תעתה
הנעים מספר ברוגזי אחת הגה ואחת הנה. ואחר נשענה בכתף ז'אק. חברי
הרגיש בעיני הנחה עליו ואורבת לו. זע. השתמש ויחפין להשתחרר מתחת
כועקתה. אולם היא לא עזבתה. הוא נכנע ויקבל עליו את מרותה.
עצמתי עיני. לא רציתי לראות נכותה. לשון-אש גאוה מזוגת מרירות
לקקה את זרמות דמי. לא האשמתי את ז'אק חברי. הוא נאבק. פרפר.
נלחץ ברנשותי ויפגע מהפגש בכבתי ולהצר לי. וגם ידעתי את העולולי
מאדילין. יזעני אה הקסם הכביר אשר רשתה לכר לב ולב. כל
אלה הלוא מבשרי הייתי והוא מה כי אלין עליו. ישבתי דומם. מצפה
בכיון-עינים לשעת ההפכה. רעש גדול נסר באויר. פקחתי עיני. על
הספסל אשר לפני ישב תצב צעיר. מלא-איל וריכה פשוטה. עליזה ובריאת
בשר חבקה ימינו. פתאם הרים פפיו המפוחמות והטיבלות והכה בכה רב
ופרצופו השזוף התרחב מרוב גיל. גם מארנאריש שכנתי ומאדילין היו בין
המוחאות כף. ועל הבמה עמדה האשה האומללה. ידיה החרבות התנועעו
ובדן פזרה נשיקות באויר לכל עבריה ובעיניה המנדולות והקרועות בפוך
נצנצה אש זכוכית קופאת. ענרת ונראה.

הכריזו הפסקה. קמתי. התאוננתי. כי ראשי כואב עלי ואפרד מית
העלמות. איש לא הפציר בי. למען אוסיף לשבת. רק ז'אק יצא אחרי
ל. וותני.

בפתח האולם פנה אלי במשכי כתפיו.

- שמעון. הנה יוצא אתה מדעתך.

לא ענית מאומה. כקרתי בעון קרושה מעל דשכמו והלאה אל
תוך האולם ההומה אנשים.

ז'אק הוסיף כנפש פורה:

— האם לא תראה מה היא מאדילין, היא היא לא תבין מה אתה

דדש ממנה.

— כן, אולם למה הבינה לנזול את כל נפשי...

הרגשתי עוד מעט ונגל דמעות ישטוף את שתי עיני ואצא בצעד חזק.
אבד הכל, אבד הכל, מהערב ההוא והלאה ידעתי רק אחת: לחקור
ולדרוש אחרי מעשה מאדילין ותהלכותיה חפוזים ורגולייזציה אלה
נזלו את כל שעוטי, את כל שימת לב, אהבתי לארוב, רגל, במעשי
אלה הרגשתי עונש; הרגשתי, מה שמרגיש אדם אוכד בהדיקו כוס פוקל
הריף והשעול תוקפיהו והוא המשכיחהו עולם ורגזו, היה מענין וצר את
הלב לבוא לפתע פתאום אל ביתה ולמצוא בכוס, מתנת ידי נראשית
בפזרי אהבתי, צרור פרחים רמפים ורעננים ושאל כולם לב:

— מאדילין מי הושיט לך פרחים אלה?

ולשמעון תשובתה:

— קניתיים בעברי ברחוב לבואו.

והנה רק זה עתה ראיתי את ז'אק ובמעילו שמים נצ, רישון מאלה

הנחונים בכוס.

היה צר את הלב לארוב בהחבא בשבת ז'אק ומאדילין יחד על
אחד הספסלים אשר בן ולהקשיב לשיחתם הארכת, הפנסים נכבו ואז
צללי האלנות בשררה התקרבו, אני הקשבתי לשתיקתם, ארוע מאדילין
הבהיקה, ז'אק אומלל, לשוא הרחיק מעליו את החכות החדות אשר
מאדילין נעצה בו, הוא העלה, הוא הקעה כמוני ובאחרים אשר יבואו
אחריו, והצללים עבו והטל העביר רעד על פני נופי, וזרוע מאדילין
הבהיקה שהודת וקדושה, ומפלט אין, אין.

ופעם ביום ראשון, בסמוע הודתה הזקנה לאחת מקרובותיה, נדברתי
עם ז'אק להפגש בן אחר העהרים בבית מאדילין, אך כחצי שעה לפני המועד
הנכון שלחתי מכתב-מהיר ואודיע בו, כי לא אעמוד כדבורי ולא אבוא.
נשאאתי בחדרי, שעוני לפני, מחכה עד עת סצוא, בשעה שלוש הלכתי
אל רחוב נ, בחדכי נפגשו בי עוד פעם אנשים לבושי פאר ונשים
מקושפות, הכל צהלים ורעננים, לא שמחתי לקראתם, לבי לא היה נתון
להם, מחשבות אחרות צרכו מחי, צערתי, מבלי המות מכתי ימין ושמאל,
כאדם הרוחך אחרי הקטה לקבור את מתו, את מתו ארוב נפשו.
במפתח המיוחד לי פתחתי את דלת המבוא ואנש בלאט עד דלת

חדר מאדילין. היה שקט. נשמע רחש נמתי, כנשימת ילד נרדם בעריטתו.
 תקפני חפץ עז להתרפק ולבוא אל החדר פנימה. זכרונות ער אין מספר
 נבהלו, המו ועלו מתהום הנשיה ויחסמו פנה נעלמה בלב. אך לא. לא.
 הבלנתי בשיחי. כופפתי ראשי ושטתי עיני על חור המנעול. ראיתי קו
 אלכסון, עקום, משורכב, מלא אור. חלקי רהיטים מלאו חללו. פתאום
 נצנצה אל תוך אישוני קרן אור חדה. הקרן נשברה ותכאיב ברסיסיה על
 עיני. בכל זאת התאמצתי לראות מה שלפני. זה היה קטע מראָה. כמו
 מן האפלה עלה הופיע לפני ראש. זה היה ראש מאדילין הסנלנל והנחמד
 ושערות חזוב היו פזורות. קרוב אליו, כצמוד לו ראיתי ראש שני. זה
 היה זאק עם שערותיו הפרועות. הזה הנה הכל, הכל אבר. חפצתי
 לנהם כשור בבקעה. התאפקתי. במהירות ירדתי את המעלות ונמלטתי
 על נפשי. עברו לפני בתים, אנשים, זכרונות, קטעי עננים. אך כל אלה
 חלפו, נזו לא הצהתעבנו. רקד רק במחול-התולים קו עקום, רועד ובו
 מתנדנד קטע-מראָה חלקי מבדיק מכאיב ועל פניו צף ראש מאדילין
 הסנלנל הנתון בזרועות אחר.

הפעם לא חיתה זאת רעות-דוח. אכן המראָה נקמה נקמ-אכזרי.
 ותנפץ אושר שנינו.

הישג תרע"ט.

